

ADINA ROSETTI

Ultima provocare

DUPĂ O IDEE DE MAX ROSETTI

arthur

*Pentru toți copiii aflați la granița dintre vârste,
la granița dintre lumi.*

„Îmi doresc doar ca (...) cineva să-mi spună ce e în ne-regulă cu mine. Să-mi spună cum să fiu diferit într-un fel care să aibă logică.“

Stephen Chbosky, *Jurnalul unui adolescent timid*

„Asta-i tot ce-aș face toată ziua. Aș sta de veghe în lanul de secară și-atât. Știu că-i o nebunie, dar e singurul lucru pe care mi-ar plăcea cu adevărat să-l fac.“

J.D. Salinger, *De veghe în lanul de secară*

„You don't have to be like everybody else,
You don't have to fit into the norm,
You are not here to conform.
I'm here to take a look inside myself,
Recognise that I could be the eye, the eye of the storm.“

Marina, *Ancient Dreams in a Modern World*

CAPITOLUL 1

Mingea vine pieziș direct către glezna lui. Cu o mișcare torsionată, încearcă să se echilibreze și, în același timp, să o lovească, dar nu reușește. O parte a corpului i se răsucește în aer, în timp ce piciorul stâng își lasă toată greutatea pe exteriorul gleznei. Simte o durere ascuțită și știe că urmează să cadă pe gazonul artificial. Mingea zboară departe, într-o direcție imprevizibilă, și îl vede pe Vlad șutând cu putere înspre poartă. Nu apucă să vadă rezultatul acestei lovituri total întâmplătoare, nu știe dacă mingea a nimerit poarta sau nu. Vede doar cerul înnorat, brăzdat de dâra albicioasă a unui avion în trecere, vede firele de iarbă, de-un verde plasticos, care i se amestecă-n fața ochilor. În secunde următoare strigătului care-i iese pe gură, mai distinge figura antrenorului – Mr. Gaby i se zice, „Mister“ pentru că în scurta sa perioadă de glorie a antrenat un club obscur din Anglia și-acum trăiește din amintiri, trage de puștii ăștia cu vise de Ibrahimović, care se-mpiedică la fiecare antrenament și cad ca niște marionete defecte.

— Alex! Alex, ești OK, te doare?

Vocea lui Mr. Gaby e nazală și are o imitație de accent englezesc, de care Alex râde de obicei la vestiar, cât își verifică telefonul să vadă ce-au mai postat colegii pe grupul clasei. De cele mai multe ori, are doar mesaje de la măică-sa, care se oferă să vină să-l ia, îngrijorată că s-a întunecat afară. Nu-nțelege că lui exact asta-i place: senzația de după antrenament, când își simte pulsând fiecare fibră din corp, transpirația care i se răcește pe sub echipamentul de nailon, aia care le face să strâmbe din nas pe surorile lui când intră în casă.

„Frate, la duuuș, treci imediat la duș“, strigă Daria, urmată imediat de mucoasa aia mică de Alessia, „treci la duuuș“, care încă vorbește peltic la cei cinci ani ai ei.

Îi place să iasă seara târziu pe poarta clubului sportiv, cu ghetele de fotbal în rucsac, și să se îndrepte, pe alea întunecoasă, luminată doar de câteva felinare cam chioare, spre stația de autobuz. Ajuns acolo, își verifică aplicația care îi spune, cu o aproximație de câteva minute, la ce oră urmează să sosească autobuzul. Stă cu ochii pe ecranul telefonului urmărind deplasarea virtuală a unui punct pe hartă, până când autobuzul din realitate chiar vine spre stația aproape pustie, și-atunci își închide datele mobile și sare înăuntru imediat ce se deschid ușile cu pufnetul bine-cunoscut.

— Mă doare glezna rău, îi răspunde lui Mr. Gaby care-l ajută să se ridice.

Încep să se deplaseze, cu el șchiopătând, înspre marginea terenului, în timp ce toți ceilalți băieți îi privesc, enervați că jocul s-a oprit din cauza accidentării lui. Încă o ocazie ratată!

(După ce cucerise cu un an în urmă Balonul de Aur și titlul de cel mai bun jucător al anului, italianul Roberto Baggio a ratat spectaculos în finala Campionatului Mondial, pe 17 iulie 1994, pierzând astfel finala în fața Braziliei.)

Azi nu se va putea întoarce acasă cu autobuzul, asta e clar. În minte i se derulează posibile scenarii. Cel mai catastrofic dintre toate înseamnă vreo șase săptămâni de stat în ghips, încă vreo două luni de pauză pentru orice activitate fizică și, oroarea ororilor, adio preselecție pentru turneu și cantonament în vacanța de vară! Și-o imaginează pe maică-sa strigând „O, Doamne!“, cum face ea de câte ori se sperie, și se sperie din orice, de la un păianjen ivit pe neașteptate la o notă proastă la Educație Civică sau un Uber care tocmai a anulat comanda.

— Stai jos aici și descălță-te, să vedem dacă s-a umflat, comandă Mr. Gaby, indicându-i primul rând de scaune al tribunei vopsite în albastru.

Alex se execută imediat, scoate gheata din piciorul stâng, remarcând încă o dată că ar fi vremea să-și ia ghete noi. Are vreo trei modele salvate în telefon, de pe diverse site-uri, și așteaptă să vină reducerile sau măcar să mai primească niște bani de la bunici de ziua lui. Nu-s nici două luni de când are ghetetele astea, dar nu mai e mulțumit de ele, a văzut pe net că Neymar face reclamă unui model nou, inspirat de personalitatea și stilul lui de joc – Puma Future 8 Ultimate Creativity. N-a îndrăznit încă să le ceară alor lui, care se iau cu mâinile de cap de câte ori aud de *alte* ghete de fotbal. „O, Doamne!“ parcă o aude pe maică-sa, „dar

de-abia ți-am luat! Și costă cât jumate de vacanță“, apoi își amintește ca prin minune să se logheze în catalogul virtual și, după ce verifică toate notele și-absențele de la începutul anului școlar, îi atrage atenția că are un șase la franceză și-un șapte la fizică. Asta pentru că nasoala aia de Vâjulie le-a dat test neanunțat din toată materia de până atunci, ca să se răzbune că era gălăgie-n clasă, și se știe foarte bine că nici n-are voie să dea test neanunțat din toată materia. „Efectiv e ilegal“, i-a confirmat și Ezra, care-i mai mare cu un an și urmărește pe YouTube clipuri despre drepturile elevilor. Tot Ezra i-a zis și cum stă treaba cu muștrarea scrisă din partea profesorilor, e o procedură complexă care presupune că trebuie semnată și de părinte, deci degeaba le tot dădea dirigiu muștrări într-o veselie, e doar o manipulare ca să-i mai liniștească. Nu că s-ar liniști mai mult de două zile legate, după ce primesc muștrările...

— Alex, și-acum ești tot cu capu-n nori? Zi, te doare când apăs aici?

Mr. Gaby e deja nervos. Accidentările pe teren înseamnă explicații de dat părinților, care mereu au senzația că n-a avut suficientă grijă de „puiul“ lor; de-aia aproape că nu-i mai vine să organizeze nici cantonamente, mamele sună în afara orelor stabilite și-și întrebă „puii“, aproape cu lacrimi în ochi, dacă au mâncat tot la prânz.

— Da, un pic, răspunde Alex, simțind cum îl cuprinde frica scenariului catastrofic imaginat adineauri.

(Una dintre cele mai tragice accidentări pe terenul de fotbal a fost cea a mijlocașului englez David Busst, în 1996, în timpul

unui meci cu Manchester United, accidentare în urma căreia Busst și-a încheiat cariera.)

În jurul lui se strâng deja băieții, nu mai contează scorul, oricum era un meci amical și oricum luau bătaie, pentru că el nîmerește mereu în echipă cu cei mai slabi. Sau cu cei mai ofticoși. Pur și simplu așa se întîmplă, de-aia visează să joace măcar într-un turneu, cu cei mai buni de la clubul ăsta, să vadă ce înseamnă fotbalul adevărat.

Mr. Gaby o sună pe maică-sa, care și-o fi uitat telefonul acasă sau îl ține închis, că are oră de pilates, tae bo sau ceva de genul ăsta, pentru că nu răspunde. N-o să meargă în seara asta cu autobuzul acasă, e clar, și nici n-o să poată juca în meciul de selecție pentru turneul de la vară. O grămadă de planuri se năruie, unul după altul, ca un set de domino căruia cineva tocmai i-a dat un bobârnac.

(La doar 27 de ani, în plină ascensiune, fotbalistul englez Ryan Mason a fost nevoit să se retragă, din pricina unui accident din care nu și-a putut reveni.)

Meciul s-a încheiat, iar Mr. Gaby se agită de colo-colo, vorbind cu accentul lui englezesc *fake*, în timp ce băieții ies de pe teren cu ultimele puteri. Vlad se desprinde primul de grup, se așază lângă el pe bancă și-i pune aceeași întrebare pe care deja nu o mai suportă.

— Da, *bro*, sunt OK, răspunde Alex, deși știe că nu-i deloc așa.

Constată că glezna a început să i se umfle, ceea ce înseamnă că sunt mari șanse să se fi ales cu o fractură.

— Măcar scap mâine de testu' la fizică, se consolează cu voce tare. Mamă, nimic n-am învățat...

— Cum te simți în legătură cu asta?

O țintuiește cu privirea *aceea*, pe care maică-sa o numește *the look* și crede că-i e destinată special. „Iar îmi dai *the look*?” Nu înțelege că nu-i vreo dedicație specială pentru ea, pur și simplu e privirea cu care întâmpină întrebările idioate, care sunt multe și pot veni de la persoane diverse. De la părinți, de la profesori, de la colegi, de la, iată!, psiholoagă...

— Ezra, m-ai auzit? Întrebam cum te simți...

— În legătură cu faptul că părinții mei fac ping-pong cu mine de la unul la altul?

— Așa ai caracteriza tu ce se întâmplă în prezent?

— Nu, nu în prezent. Doar în ultimii... ăăă, scuze, stai să verific câți ani.

Își privește smartwatch-ul, de parcă acolo ar fi un depozit de amintiri din copilărie și în memoria digitală s-ar afla momentul exact când ai lui i-au spus că divorțează: era într-o zi de luni, temperatura era de aproximativ 23 de grade Celsius, cerul era senin, un singur nor în formă de dinozaur se profila deasupra parcului în care avusese loc scena care-i schimbase viața pentru totdeauna.

— Dinozaurul era, apropo, un sauropod, deși cei mai mulți oameni nu fac diferența între sauropode și teropode.

— Care dinozaur, Ezra?

— Ăăă, de pe cer?!

— Era un dinozaur pe cer?

- Un nor. Un nor în formă de dinozaur!
- Ce legătură are asta cu ce am întrebat eu? Vorbeam despre ce simți când...
- În ziua în care mi-au spus că urmează să divorțez, norul de pe cer avea formă de sauropodă.
- Și asta e important pentru tine?
- E foarte important, pentru că oamenii le confundă, sauropodele cu teropodele. Deși există multe diferențe! Sauropodele sunt erbivore cu gâtul lung, iar teropodele sunt carnivore bipede, care seamănă mai mult cu păsările.
- Ezra, ce legătură are asta cu părinții tăi?
- Norul!
- OK, Ezra, hai să ne întoarcem la tine. Te gândești deseori la ziua aceea? Ce-ți amintești exact?
- De-abia începusem școala. Era o temperatură de aproximativ 23 de grade Celsius, destul de cald pentru acea perioadă. Cerul era senin, cu un singur nor în formă de...
- Știu, sauropodă, zâmbește psiholoaga. Să trecem mai departe!
- Poți să-mi dai un exemplu de sauropodă?
- Ezra, ne concentrăm, te rog, la ce ai simțit tu?
- Uite, diplodocul, de exemplu. Este unul dintre cele mai lungi tipuri de sauropode. Poate ajunge până la aproximativ 26 de metri...
- Ar putea să vorbească la nesfârșit despre dinozauri. O lume dispărută și atât de frumoasă. Creaturile alea fantastice, care dominau Pământul acum milioane de ani, și pe care le visase de atâtea ori. Uneori visa că încă mai trăiesc și că poate să le cheme, să le atingă, să se joace cu ele. În

visele cele mai frumoase, visa că este un dinozaur – un corp uriaș și incredibil de puternic, într-o lume complet diferită, pe care o cunoștea la perfecție din zecile de documentare, din ce în ce mai realiste grație CGI-ului. Înainte de asta, fuseseră DVD-urile cu o animație destul de primitivă, pe care le tocise de cât le urmărise, când avea 5-6 ani. Erau în slovacă sau slovenă, nesubtitrate și netraduse, i le adusesese maică-sa dintr-o delegație, fără să verifice. Dar nu-i păsase, privea cu fascinație imaginile cu aceste creaturi fabuloase, în timp ce asculta un torent de explicații într-o limbă total necunoscută, imaginându-și că e acolo, printre ele.

— Mă bucur că știi atâtea lucruri despre dinozauri, dar aș vrea să revenim la tine.

Psiholoaga nu se lasă. Canalizează mereu discuția pe același făgaș, cu vocea ei blândă și mereu egală. „Cred că îi învață vocea aia la școala de psihologi“, i-a zis mai demult lui Alex, când se plectisea într-una dintre interminabilele vizite în care îl căra maică-sa, care se închidea în bucătărie cu mama lui Alex, unde fumau pe ascuns, cum făceau încă de când erau colege de liceu, probabil pe la începutul cretacicului. „Eu nici n-aș ști despre ce să vorbesc la psiholog“, a mărturisit Alex cu zâmbetul ăla complet năuc, pe care și-l păstrase de când îl văzuse prima dată în cărucior. „Tu n-ai nevoie“, răspunsese, „ești copil din ăla din familie fericită!“

Chestia e că azi n-are niciun chef să vorbească din nou despre divorțul părinților și despre ce a simțit în ziua aia, în parc, când încerca să se dea într-o vârtelniță roșie, pe care o pândise demult, iar ei se tot chinuiau să-i dea vestea

pe care, oricum, o simțise venind de ceva vreme. Nu avu-
sese de gând să le facă misiunea mai ușoară, după cum
nu are de gând nici acum să-i ușureze munca psiholoagei.
Trage cu ochiul către ceas: încă zece minute până când
plictiseala asta se va sfârși.

— Ți-ar plăcea o carieră în paleontologie?

Știe ce urmărește acum, îi cunoaște toate trucurile;
acum se preface interesată de subiect, ca să-i cânte în
strună și-apoi să direcționeze discuția, ușor-ușor, către
ce o interesează: analiza nesfârșită a sentimentelor. Nu
de asta are nevoie, ci de o schimbare concretă. De o altă
viață. De o singură casă. De o singură familie.

— A, nu. E doar una dintre pasiunile mele! La fel de
mult mă interesează și vulpile. Sau bufnițele...

— Citești mult despre animale, nu-i așa?

D'oooh! În sfârșit, a abandonat subiectul divorțului!
Acum poate să abereze cu grație despre animale pentru
următoarele... exact opt minute.

— Știi că vulpea are pupile verticale, ca felinele, deși
teoretic face parte din familia Canidae, împreună cu câi-
nele, lupul, șacalul... Apropo de șacal...

— Ping-pong, spuneai... Când ai simțit ultima oară că
faci parte din acest joc de ping-pong între părinții tăi?

Chiar vrea să știe? Ieri, de exemplu. Ieri a fost o zi ne-
obișnuit de caldă pentru luna mai, temperatura la soare
a depășit 25 de grade Celsius. Cerul – complet senin, ni-
ciun dinozaur din subordinul sauropode sau teropode nu
tulbura albastrul strălucitor. Putea să fie o zi perfectă. În
triasicul târziu chiar ar fi fost. Dar aici, în acest antropocen

în care nu mai există nici picior de dinozaur, în schimb există teste neanunțate din întreaga materie, divorțuri cu custodie comună și ședințe de terapie, lucrurile stau altfel. Aici, simplul fapt că se apropie ziua de vineri înseamnă un șir nesfârșit de discuții între părinți despre împărțirea weekendului. Luna trecută petrecuse doar un weekend la tată, în loc de două, iar acum trebuiau recuperate „zilele pierdute”. Dar tot în weekendul ăsta, maică-sa făcuse planuri de plecare la munte, pentru că sunt singurele ei zile libere, după ce a fost în tură la redacție toate celelalte sfârșituri de săptămână. Discuțiile dintre părinți au durat două zile, pe e-mail și la telefon, maică-sa a plâns și apoi a țipat, și nimic nu s-a rezolvat încă, pentru că niciunul nu vrea să cedeze. Dacă ar fi vulpi cu gheare retractabile și pupile verticale, cum ar proceda? În ce vizuină și-ar petrece weekendul singurul lor pui? Chiar, cum împart vulpile zilele după divorț? Dar bufnițele?

— Știi care bufnițe-s preferatele mele? își aude vocea luându-i-o înaintea gândurilor, cum i se întâmplă adesea.

Pur și simplu torentul care-i năvălește în minte iese la suprafață – în cele mai nepotrivite momente, după cum i se reproșează adeseori, dar nu poate controla acest fenomen.

— Bufnițele Tyto! Oaaau, sunt atât de șmechere! Le știi, alea cu fața în formă de inimă? Li se mai spune și bufnițe de hambar.

— Foarte interesant, Ezra! Și uite că s-a făcut fără zece... Ne oprim aici, până săptămâna viitoare, da? Aș vrea să te gândești la ce-am discutat azi.

— Diferența dintre sauropode și teropode?

Psiholoaga nu mai răspunde, doar zâmbește în timp ce-și strânge notițele. Ezra înșfacă hanoracul negru de pe canapeaua îmbrăcată în catifea de culoare pastel și-și aruncă pe un umăr ghiozdanul cu dinozauri. Aruncă un *larevedere* din tocul ușii, fără să privească înapoi, și coboară în fugă scările până în stradă. Vremea e neobișnuit de caldă pentru începutul lunii mai.

E o zi de vineri și încă nu știe unde-și va petrece weekendul.

*

Hei, salutare, dragi prieteni și bine ați revenit la un nou vlog! Astăzi o să vă arăt rutina mea de make-up, cum mă machiez eu în zilele mai speciale, să zic așa, pentru că de obicei nu mă machiez deloc, sau poate mă dau doar cu rimel, dar astăzi o să vă arăt make-upul meu din zilele speciale, când am concert sau merg la o emisiune sau chestii de genul ăsta, când fac Tik-Tok. Așa că eu zic să începem, voi cu siguranță sunteți gata pentru acest video! Aceasta este trusa mea de make-up, unde-mi țin toate machiajele...

Fata de pe ecran arată o trusă de machiaj imensă, la care Mara nu poate decât să spere. Ea are doar câteva produse, și alea obținute cu greu. De fapt, dacă se uită mai bine la Aryanna, fata de pe ecran, pare deja machiată... Vorbește despre corector și highlighter, deși tenul ei este perfect, absolut perfect. Mara nu are încă propriul ei corector, a șterpelit unul mai vechi din trusa mamei, care nu vrea să-i cumpere așa ceva în ruptul capului, în ciuda rugămintelor

fierbinți din ultimul an. „La 13 ani, copiii nu au cearcăne de acoperit, Mara, eu am început să mă machiez abia după optsprezece ani. Dacă mai insiști mult cu chestia asta, să știi că-ți blochez accesul la internet!“ Nu a avut ce să zică, s-a mulțumit că obținuse un gloss, mai mult transparent, ce-i drept, și-un rimel, cu care a trebuit să promită că nu se va da la școală, dar cu care desigur că se dădea pe ascuns, la toaletă, de cum ajungea. Plus promisiunea unui blush de culoarea piersicii, la următoarea ei aniversare, și poate, poate!, un fond de ten. „Dar maaamiii, toate colegile mele au!“ a încercat pentru ultima oară, dar maică-sa a rămas neclintită. Așa că-i cotrobăia prin trusă aproape zilnic, după corector și highlighter, sperând că n-o să observe că le folosește. Oricum, la cât de puțin se machia maică-sa, riscau să expire și să rămână neconsumate.

Mara își cercetează fața în mica oglindă de deasupra biroului și decide că are mare nevoie de corector. Umbrele unor posibile cearcăne îi întunecă ochii, iar când se va întâlni, peste două ore, la mall cu Erika, Bianca și Andra, fețele lor vor arăta perfect, pentru că mamele lor nu au „principii de parenting“ stupide și învechite cum are a ei! Își vor compara noile modele și culori de unghii, pe care le-au schimbat pentru a treia oară în ultimele două luni, în timp ce ea își va ascunde cumva mâinile și va evita subiectul, sau poate chiar va inventa o viitoare programare la manichiură, despre care va fi nevoită apoi să inventeze că s-a anulat în ultima clipă, și tot așa.

Pe ecran, Aryanna continuă să scoată din trusă produse de machiaj, cu degetele ei cu unghii perfecte, în formă de

migdală, de culoare roz sidefat. Două dintre ele sunt împodobite cu desene, Mara apasă stop ca să vadă mai bine modelul – or fi steluțe sau pisicuțe?

OK, eu zic să începem, dragele mele, înainte de toate eu folosesc un corector de la Nyx, mai ales dacă sunt obosită, să zicem după concerte sau emisiuni. Pentru că am momente când înainte de concerte mă culc foarte târziu, pentru că... pentru că... hai, Aryanna, găsește o scuză... pentru că am repetiții! Așa că a doua zi este posibil să am, așa... niște cercuri foarte horror pe sub ochi, vai, chiar și acum am, după cum vedeți, așa că o să ne dăm pentru început cu... un corectoor!

Mara oprește imaginea și pregătește corectorul, după ce mai întâi își verifică apelurile și mesajele, nu cumva să o anunțe maică-sa că se întoarce mai devreme acasă. Ar fi groaznic să o prindă că se uită la tutoriale de make-up și că-i folosește produsele, ar băga-o în ședințele alea interminabile despre frumusețea naturală: „fiecare vârstă are frumusețea ei, Mara, unde-o să ajungi dacă la treișpe ani îți tencuiești fața în felul ăsta, și nu mă lua cu prietenele tale, dacă prietenele tale fac o prostie nu-nseamnă că tre’ s-o faci și tu, și-n plus, noi nu ne permitem, Mara, asemenea fițe, palete de machiaj care costă cât jumătate din salariul minim pe economie! Tu ai idee cât e salariul meu de profesor în învățământul de stat?”

E mai bine să nu-i dea ocazia mamei să se dezlănțuie, devine de neoprit și după aia începe și cu restul, cu notele la matematică, meditațiile pentru Evaluarea Națională,

care pândește după colț precum balaurul din povești, ah, și să nu uităm de obsesia cu cititul, „în loc să stai pe pros-tia asta de YouTube, Mara, pune mâna pe-o carte, chiar, când ai citit ultima oară o carte, în loc de Sephora mai bine mergem la Cărturești, promit că-ți cumpăr ce vrei tu de-acolo, numai citește și tu o carte, uite, eu la vârsta ta devoram deja Dostoievski, Tolstoi, Balzac, toți marii clasici!“

De parcă de și mai multe cărți are ea nevoie acum! Sau de cursuri de scriere creativă, cum sunt alea online la care trebuie să participe în fiecare miercuri seară, de la șase jumate, alături de niște tocilari care au citit, gen, sute de cărți și n-au altă treabă decât să-și imagineze răspunsuri la întrebarea „Ce-ar fi dacă...?“ Păi ce-ar fi dacă... mama nu m-ar mai bate la cap cu cititul și mi-ar lua și mie o trusă de machiaj, cum au toate prietenele mele?

...și o să-ncepem să ne dăm cu acest corector... mama, ieși din cameră, te rog!... așa, dragii mei, după corector o să folosim gelul transparent pentru sprâncene, care-mi îndreaptă și mă ajută să fixeze sprâncenele, așa că fiți pe fază, dacă vreți să vă transformați în Aryanna, puteți să vă uitați la acest video, să vă machiați cum mă machiez și eu! Și cam așa arăt eu după ce m-am dat cu corectoor și gel de sprâncene, yeeey!

Aha, încă ceva de pus pe listă: gel pentru sprâncene! E transparent și folosește doar la fixare, poate ar reuși să o convingă pe maică-sa să i-l cumpere sau poate îl va cere cadou de ziua ei de la prietene. În fond, și Andra, când și-a serbat ziua de curând, a cerut anume numai astfel de cadouri și fix

asta a și primit: douăsprezece pungi cu produse de make-up și beauty. Mara le-a numărat cum stăteau frumos aliniate pe un șezlong la marginea piscinei, în timp ce punga ei de la Cărturești căzuse pe jos, un semn clar că fusese un cadou nedorit și complet nepotrivit. Asta pentru că maică-sa o ținea una și bună cu principiile ei, de parcă-și pusese în cap să-i distrugă viața socială *forever!* Nici acum nu putea să uite privirea Andrei când îi înmânase, jenată, cadoul. Ceva între sarcasm și dezamăgire. A aruncat punga spre șezlong, doar că n-a nimerit exact, și punga s-a rostogolit dedesubt, în timp ce sărbătorita se îndrepta ca o regină către piscina unde se bălăceau deja toate celelalte douăsprezece fete. Niciun băiat nu fusese invitat, ce să caute fraierii ăia, gen Alex și Vlad, care nu aveau în cap decât fotbal și Messi? Nici ei nu le invitau vreodată la zilele lor de naștere la paintball, karting, lasertag, unde se-mpușcau cu biluțe, raze luminoase, se urmăreau cu mașinuțe sau ce mai făceau ei acolo! Mara întârziase la petrecere pentru că maică-sa insistase să meargă pe jos, cică să-și facă numărul de pași pe care-l monitoriza zilnic cu o aplicație, deși ea o tot rugase să comande un Uber. E super aiurea să ajungi ultima la o petrecere, când toate prietenele sunt împărțite deja în grupulețe și bisericuțe, și riști să nu te mai bage nimeni în seamă. Mai ales dacă te prezinți și cu cadoul nepotrivit. Se trezise singură în piscină, în timp ce restul fetelor se împroșcau cu apă și țipau, iar Erika tocmai le filma cu telefonul cu carcasă *waterproof*.

Îi vin și acum lacrimi în ochi când își amintește ce aiurea s-a simțit la petrecerea aia, mai ales când, după bălăceala din piscină, Andra a început să facă *unboxing* la

cadouri și scotea palete peste palete de machiaj, glossuri în toate culorile posibile, lacuri sidefate pentru unghii, măști pentru ten cu arome fructate, geluri de duș aromate, farduri cu sclipici, iar la final a ajuns la cadoul ei și toate fetele au izbucnit în râs, „oaaauu, am primit cărți, cât de taaaare“, a început să râdă ironic Andra și toate celelalte fete i-au ținut isonul. „Știți cum e maică-mea, că ea nu-i de acord cu machiajul“, a șoptit Mara, ca o scuză, dar nimeni n-a mai auzit-o, pentru că în momentul ăla s-a adus tortul. Avea glazură de ciocolată albă, cremă de fructe de pădure și era împodobit cu figurine care o reprezentau pe Taylor Swift, cântăreața favorită a Andrei. Mara apasă din nou play pe clipul cu Aryanna.

...și acum, dragelor, o să folosim creionul, eu personal am zile în care nu mă dau deloc cu creion, mă dau doar cu rimel. Haideti să vedeți cum îmi fac eu conturul la ochi. Încercați să țineți așa, ochiul puțin deschis, când vreți să vă faceți o codiță foarte subțire, pentru că dacă îl țineți închis este foarte posibil să nu iasă coada dreaptă, la asta mă refer! Șiii... ambii ochi arată la fel, după cum vedeți, super mișto! Iar acum o să ne dăm cu rimeeeeel!

Pe ecran, Aryanna face tot felul de mutrițe haioase, își strâmbă buzele în timp ce face semnul victoriei cu ambele mâini, la fel cum face și la finalul concertelor ei. Mara verifică în oglindă și constată că nu i-au ieșit deloc simetrice codițele de la ochi, cea de la stângul este mult mai ridicată decât cea de la dreptul și, în plus, pare și puțin tremurată, e clar că trebuie să mai exerseze. Nu are niciun chef s-o mai

vadă pe Aryanna cum se dă cu rimel, ar fi bine să se demachieze și s-o ia de la capăt, pentru că nu mai are mult timp și va trebui să plece spre mall, după ce o vor suna prietenele că sunt gata. Temele pentru meditațiile la mate de mâine o să le facă la întoarcere, plus că le mai poate termina și a doua zi, în pauzele de la școală.

Își verifică din nou telefonul, nu are niciun mesaj sau apel de la maică-sa; din reflex deschide și aplicația de Instagram, dar ce vede acolo o paralizează pur și simplu: Erika, Andra și Bianca sunt deja la mall, și-au luat înghețată și *bubble tea* și postează selfie-uri cu ele trei. Doar ele trei. #BestFriendsForever.

Dragelor, asta a fost rutina mea de make-up, ați reținut, da? Rimel, creion, highlighter, corector și... gel de sprâncene! A, da, și un pic de sclipici pe buze, pentru volum! Și da, prieteni, dacă vreți și voi să vă transformați în Aryanna sau să învățați să vă machiați ca mine, la concerte sau emisiuni, puteți să vă uitați la clipurile mele! Îmi place foarte mult să fiu naturală și cred că asta este cel mai important lucru. Vă pup pe toți, prieteni, să aveți grijă de voi, sunteți cei mai tari, vă mulțumesc că sunteți alături de mine! Pe data viitoare, paaa!